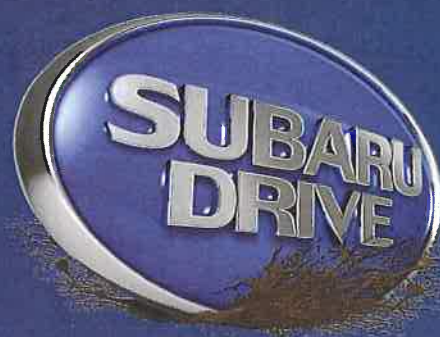
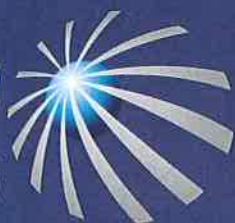

בשיתוף **איתוראן**
איתן לאורך כל הדרך

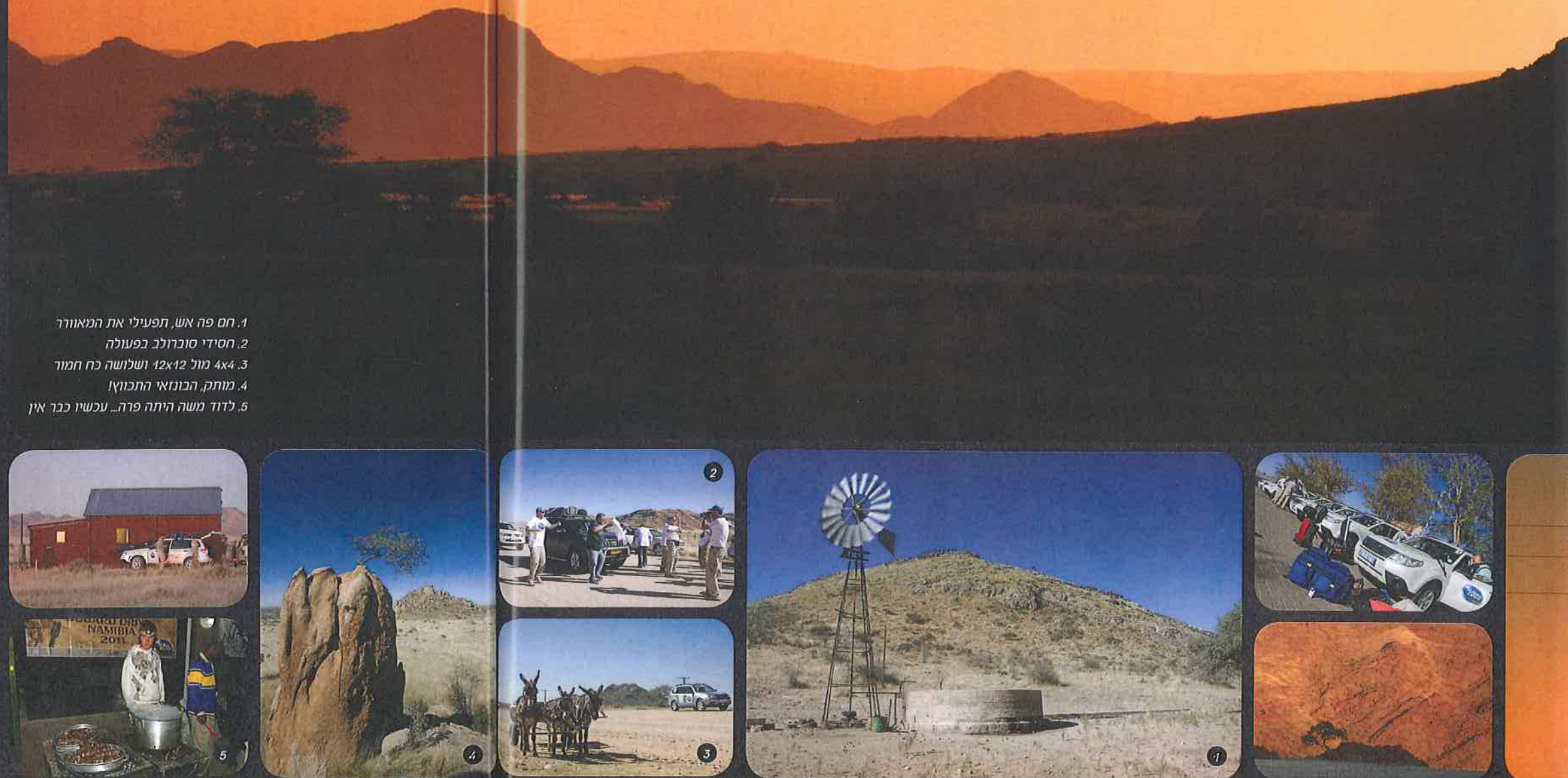
מוסף מיוחד

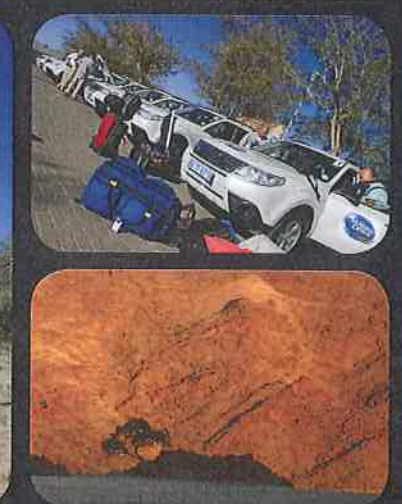
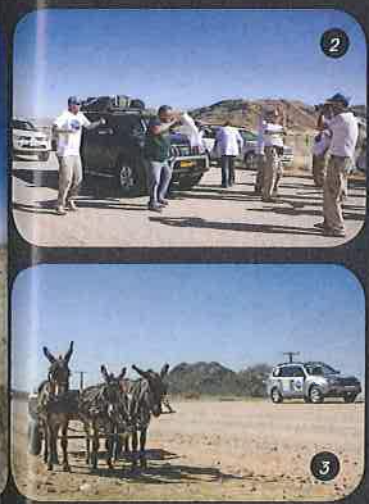
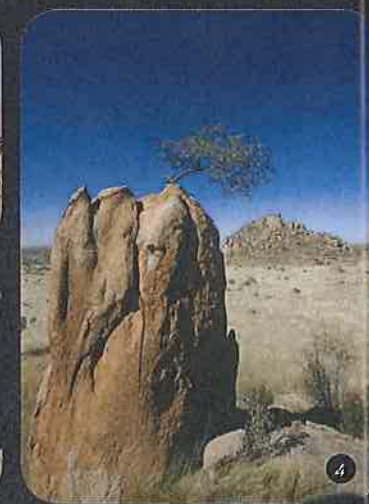
מסע אל העבר

ארץ בראשית קדומה של טבע פראי ושבטים שמסרבים לשנות את דרכיהם - נמיביה היא כל זה, וגם מסע פרטי אל הזכרונות מפעם

ניצן אביבי צילום: ניצן אביבי

1. חם פה אש, תפעילי את המאוורר
2. חסידי סוכרולב בפעולה
3. 4x4 מול 12x12 ושלושה כח חמור
4. מותק, הבונזאי התכווץ
5. לדוד משה היתה פרה... עכשיו כבר אין

נ תב"ג ביום הראשון של החופש הגדול הוא לא דרך טובה להתחיל טיול. אבל זה בדיוק מה שמחכה לנו בשלוש לפנות בוקר, עת אנשי מ"סוכררו דרייב" נאספים לאיטם אל נמל התעופה. הזיהוי ההדדי בזכות ה"מדים" האחידים שדאגו להנפיק לנו אנשי סוכררו, חולצות ומכנסים עם סמל המסע בהדפסה בולטת. וטוב שכך – אני אחרי ליל אריזות נטול שי ולא בטוח שיש לי את היכולת הקוגניטיבית לזהות את רעי למסע בלי העזר החיצוניים... אחרי תורים ארוכים, וביקור קצר ומתבקש בדיוטי פרי, אנחנו עולים אל הטיסה הארוכה ליוהנסבורג, דרום אפריקה, משם נמשיך לווינדסהייר הבירה של נמיביה. אני קורס אל המושב ומבלה את רוב הטיסה מקום במושב בשינה טרופה – מה שעולה לי בפספוס המראה המרהיב של הקילמנג'רו המושלג מבצבץ מבין העננים.

אני נרגש לקראת החזרה אל אפריקה – בה טיילתי חצי שנה – אחרי 11 שנים כל כך הרבה השתנה – הרבה פחות שיער, עוד כמה קילוגרמים. שתי ילדי שמחכות בבית. סוכררו פורסטר חדש במקום לנד"ר רובר חבוט בן 15 שזלשם לני. ובמקום מדריך לונלי פלנט עם קיפולי אוזניים בעמודים הנבחרה מחכה ממדריך מקומי ומדריך טיולים ישראלי בשם יוסי, ועוד צוות לוגיסטי שלם שידאג להאכיל, להשקות, להקים ולפרק את המחנה ובכלל, לדאוג למחסורנו. אפילו את הדפדפת עליה כתבתי את היוםנן אז, מחליף מחשב נייד זעטל HP שלא שוקל הרבה יותר, אבל יכול להכיל גם את כל התמונות שאני מתלצלם הפעם, משוחרר מכבלי הפילמים היקרים ותופסי המקום בתיק.

אנחנו נוחתים בשדה התעופה בווינדסהייר, ותיק אחרי תיק נפלט מהמסוט חוץ משלי. כן, רצף ההצלחות שלי עם שליחת תיקים בבטן המטוס ממשהסטטיסטיקה הפרטית שלי עומדת על 50% לנזק או אובדן של התיק כאנוהוא לא צמוד אלי על המטוס, ולא משנה באיזו חברה אני טס. מזל שאני תמלוקח כמה לבנים איתי בתיק הקטן, וחברת מאגמה ושאר חברי המסע נרתמומיד להשלים את השאר עד איתור התיק. אפילו שק"ש ספייר יש למישהו!

אחרי לילה במלון בווינדסהייר – שגדלה והתפתחה ללא היכר – אנו מצוות אל כלי הרכב. אין לי מזל, אנחנו מקבלים פורסטר אוטומטי. אני תמיד מעדידני, במיוחד כשהוא מלווה בהילוך Low כמו בפורסטר. התיקים נדחסים לתא המטען, ולא ברור איפה יכנס כאן התיק שלי, אם וכאשר ימצא וידבראותנו ברחבי הארץ המדברית הענקית הזו. היא גדולה פי 40 מישראל וגרהבה רק קצת יותר משני מיליון אנשים. אני עושה את החשבון ומגלה שצפיפותהאוכלוסין כאן קטנה פי מאה ויותר מאשר בישראל, וזה כשכוללים בממוצאת הנגב, הערבה והגליל...

כך שהמרחבים העצומים והריקים לא השתנו. עונת הגשמים היתה מוצלתכאן השנה, והמישורים מכוסים עשב יבש, זהוב, שנע ברוח כמו ים של זהבין העצים הפזורים. גם הרי הגרניט התלולים, כמו רוג'ומים שהשאירו נווטיםקדומים וענקיים, לא השתנו. נוף בראשית מלא עוצמה, שמלבד הגדרות שחוות הבקר והצאן וקווי המתח שנמתחים אל האופק, נראה בדיוק אותו דבכמו בימים שבהם האדם הנבון היה רק חלום בלהות רחוק.

אנחנו ממשיכים על הכביש עד רחובות – יש כאן לא מעט ישובים עם שמהמקרא – ואז יורדים אל דרך עפר, הרוב המוחלט של הדרכים כאן. מכסיעוד ועוד קילומטרים בנוף שכמעט ולא משתנה. הדרכים כאן, באזור ה"מיזםטובות יחסית, והפורסטר עושה עבודה טובה בסיוון החיספוס הבסיסי של דההכורכר. אנחנו משייטים על מהירות שבין שמונים למאה רוב הזמן, מהירות שנמצאו בקצה היכולת של לני מאז, אבל לפורסטר הן שיוט נינוח.

אנחנו עוצרים לצהריים בצל עצים לא רחוק מערוץ נחל יבש. משאבה מופעלת רוח שואבת מים ממיתרם הרדודים אל בריכת מים המשמשת להשקיית הבקשל החווה. מבית קטן ומזוהן לא רחוק מהדרך יוצא ילד קטן, בן שש או שבע, משחק בצמי, עוצר לבהות בחבורת החיזורים שצצה משום מקום. הוא בוהה בולוסים ממיטב המזון המערבי במבט רעב. אני מזמין אותו להצטרף והוא מתקרבצעד איטי, נקרע בין הרצון לאכול לביישנות ואולי גם חשש מחבורת הזר הקולנית. המדריך המקומי מדבר איתו קצת באפריקנס ומכין לו סנדוויץ', והיושב בצד ואוכל אותו בשקדנות, לא מותיר אף פירור, אבל שומר את מבטו נעבקרקע כל הזמן, מסרב ליצור קשר עין – ואז נעלם בחזרה הביתה.

הלילה הראשון באוהל מוכיח לי שיש עוד משהו שלא השתנה בנמיביה

– הקור מרגיש הרבה יותר גרוע ממה שמספר מד הטמפרטורה בסובארו. חד, חודר עצמות ומקפא נשמה. למרות שקי השינה היוקרתיים והמזרונים המתנפחים, הרבה יתגלגלו הלילה בחוסר שינה.

דיונות וים

התחלנו את הבוקר מוקדם, בעצם עוד בלילה, לפני שהשמש זרחה. הדיונות יפות במיוחד כשהשמש נמוכה ומציירת את סכיני הדיונה המתפתלים בקונטרסטים של אור וצל. בפעם הקודמת ישנו בתוך השמורה כדי לחזות בזריחה מתוך הדיונות – מחזה שהיה שווה כל שניה של שיניים נוקשות בהמתנה הקפואה. אבל הקבוצה שלנו גדולה מכדי לישון בתוך השמורה, והמרחק מאתר הלילה והלוגיסטיקה בשער גורמים לכך שנגיע אל הדיונות יותר משעתיים אחרי הזריחה – אבל המחזה עדיין מרהיב, נמיביה משקיעה משאבים רבים באתרי התיירות שלה, והדיונות של סוסוסוולי הן אחד הראשיים והידועים שבהם – לפני אחת עשרה שנה היתה כאן רק בקתה קטנה למשרדים, משאבת דלק בודדת וחנות מכולת נטולת מלאי שגרמה לנו להיות יצירתיים במיוחד בהכנת ארוחת הערב (מתברר שנוטלה ותפוחי אדמה במדורה דווקא הולכים לא רע ביחד...). עכשיו צמוד אל מבנה המשרדים האלגנטי בית קפה קטן בו אפשר להזמין אספרסו או לכרסם ארטיק צונן. הטבע אולי נשאר אותו דבר, אבל האדם לא נח לרגע.

דיונה 45, היחידה בשמורה עליה מותר לטפס, נראית בדיוק אותו דבר – כולל שני העצים למרגלותיה שנראים כאילו עוד שניה יבלעו על ידי המפלצת האדמדמה. החול כאן, כמו אצלנו, יוצא מהים צהוב, אך עם הזמן הברזל שבו מתחמצן ונותן לו את צבע החלודה המרהיב – ככל שהדיונה נעה אל תוך היבשת, כך הופך צבעה לחזק יותר. אחרי מספר צילומי נוסטלגיה אנחנו מטפסים למעלה – 180 מ' מהבסיס עד לפסגה לפי הסונטו x10 שלי. זה טיפוס מכובד על קרקע מוצקה, על החול הרך זו משימה שגורמת לך לתהות אם אתה מסוחרר מהנוף או מחוסר חמצן.

כאן אנו גם רואים את החיות הראשונות, וכל קרן המבצבצת בעשב גוררת התרגשות רבה וקליקי מצלמות נשמעים מכל עבר, מטרידים את המדבר. דלגן, צבי מקומי, מחליט לפתוח בריצה במקביל אלינו, והספידומטר מצביע על 60 קמ"ש בעוד הוא מנתר מעל שיחים כשהדיונות משמשות לו רקע. זה דבר אחד לראות את זה בנשיונל ג'אוגרפיק – במציאות זו חוויה אחרת לגמרי.

אנחנו מתחילים למשוך צפונה, אל עבר עיירת נמל בטס וולביס. ביי השעות ברכב מתחילות להצטבר, ולמרות הנופים המדהימים – את מישורי העשב הפתוחים מחליפות גבעות תלולות מחורצות ערוצים זקופי קירות, שבחלקם עדיין זורמים מים, זכר לקנין גשום במיוחד – השעמום גורם לתופעות מוזרות. קחו למשל את איתמר, מנהל המכירות של סובארו, שנתקף לפתע בחיידק הנ"נח נחמן מאומן, והופך כל עצירה לדיסקוטק מאולתר עם ריקודים על הכביש. החברה מצטרפים בהתלהבות, ואפילו עוצרים תיירים תמימים שעוברים בדרך וחוטפים אותם אל המעגל. אני רק מקווה שזה לא יגרום לתקרית דיפלומטית...

השבילים כאן שמורים ומטופלים פחות טוב מאלו בהם נסענו עד עכשיו ומכוסים חרפוצים, קורגיישן בלעז, שמחממים את המתלים עד לאובדן יכולת השיכוך. לא נורא, אנחנו לא בתחרות וכשנוסעים לאט יש יותר זמן להביט על הנוף. וולביס ביי גדולה בהרבה ממה שזכרתי, אבל הרחובות חשוכים ונטושים לחלוטין עקב הפסקת חשמל רחבת היקף. מזל שלהארי, הבעלים הססגוני של חברת הקייטרינג שמלווה אותנו, יש גנרטור.

בבוקר אנו יוצאים לשיט קצר במפרץ, שמוגן על ידי לשון חול באורך של כמה קילומטרים, שהופכת אותו לנמל טבעי מושלם. המים הקרים עשירים בחמצן ובחיים – הדגה העשירה מושכת אלפי דובי-ים ודולפינים לבני-ראש שמקפצים סביבנו, ודובי-ים אמיץ אחד אף עולה אל הסירה לארוחת דגים זריזה. גם השחפים מתאספים, מקווים לשאריות או דגים, ומוכנים לנסות ולחטוף אותם הישר מידי הצוות או מי מהמטיילים שמוכן להסתכן בנשיכה כואבת במקרה שהשחף פספס קצת. המים מנוקדים במדוזות בצבעי כתום-סגול מרהיבים, אבל למזלם של המקומיים עקיצתם קלה וכמעט בלתי מורגשת.

למרות שבסירה זכינו לארוחה ימית קלה, הרי שעם החזרה לחוף אנו יוצאים לכיוון ארוחת הצהריים – נראה שבטיול הזה לעולם אינך רחוק מארוחה. זו שהיתה או זו שתהיה, יותר משעה אחת... אנחנו מפנים את חרטום הפרוסטר אל עבר לשון החול הארוכה המגנה על הנמל והמגדלור שעליה, שם

תמונה גדולה – הצבי: "אעלק מאחורי העץ. איפה הם האים פה עץ?"

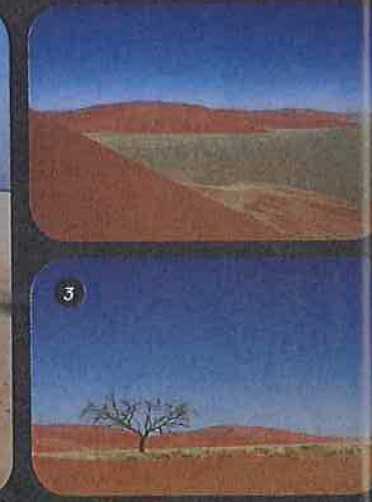
1. זה עוד רחוק, דרדסבא?

2. תגיד, יש לי משהו בין השוניים?

3. אחרי העץ אתה פונה שמאלה, ואז ממשיך ישר 3000 ק"מ

4. אתה בטוח שלא צריך נהג?

5. I run, forest, RUN.

- תמונה גדולה - פקק תנועה במוזג'ים נמיביים
 1. צריך להשקות את העציץ, הוא נראה לי קצת יבש
 2. שיט, הלכה החופשה - הישראלים הגיעו...
 3. איפה נעלם לי המדריך פתאום?
 4. תן לשים ת'ראש על דיונה

תצלום: כפיר מרשק

מחכה לנו כבר צוות המנהלה עם האוכל. סוף סוף יורדים מהשביל אל "שטח" – קצת הורדת אוויר והפורסטרים העמוסים בארבעה נוסעים משייטים על החול בלי בעיה, מתפרשים על משטח החול הבתולי והשטוח בפול-גז משחרר, שואבים את הילד מאנשים רציניים בדרך כלל. לא רחוק מהמגדלור רובצת להקת דובים גדולה. למרות שהזכרים מגיעים למשקל של 200 קילו ויותר, וחמושים בשיניים שהיו גורמות לכל דוברמן קנאה עמוקה, הם נמלטים ברגע שאנו מתקרבים מדי, לא מוכנים לחכות ולבדוק אם אנחנו צלמים או ציידים שהגיעו לדלל את מספריהם כדי שלא יפגעו יותר מדי בדגה.

צפונה אל ההימבה

אחרי עוד לילה על מיטה רכה בחדר חמים אנו נפרדים מהציוליזציה ומתחילים לעלות צפונה בדרך אל ההימבה. זו הדרך בה נסעתי לפני 11 שנים, והותירה

בי רושם עמוק של לבד. מישורים ענקיים שבהם האופק רחוק רחוק ואף סימן לאדם לא נראה מלבד הדרך עליה נוסעים. אבל עכשיו מנקדות את החוף עיירות קטנות שלא היו שם, ואלו שהיו הפכו לערים גדולות, שבשוליהן שכונות פחונים של פועלים עניים המתדלקים את הקדמה. האם שיכוני העוני הללו יספגו ויעכלו בסופו של דבר את הנוודים הגאים של נמיביה? האם הססגוניות של נשות ההרר לבושות המחצלות בסגנון העתיק תעלמנה מתחת לסמרטוטים הדהויים שלובשים האנשים שנראים בין הצריפים? האם שבת ההימבה יחליף את בקתות הבון מוקפות גדר הענפים בצריף מוקף אבק ועבודה יומית בעיירה הקרובה? אבל המרחבים עדיין ענקיים והקרע עדיין שטוחה לחלוטין, מאתגרת את העין למצוא את האופק, או לפחות משהו שתוכל להתפס בו ולהעניק פרספקטיבה למרחקים. לאט לאט מגיחים מעבר לאופק הרים. שברי גרניט ענקיים

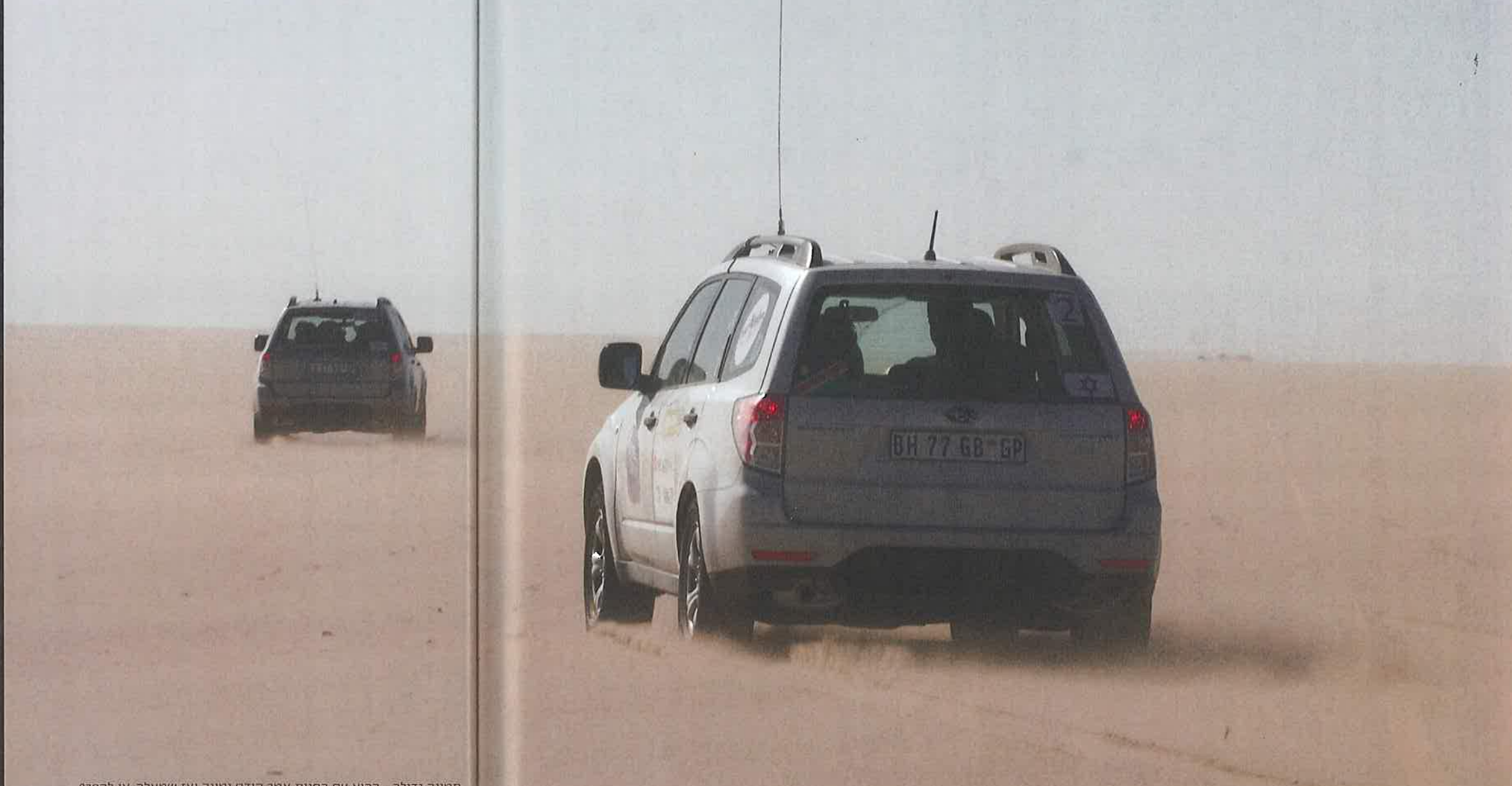
המתנשאים מעל המישור, סדוקים ממילניומים של חום וקור ושמש קופח החרים הסדוקים הללו הם המקור לטפח הגבישים והקוורצים שמספקים לתוש המקום פרנסה. כל כמה דקות אנו עוברים על פני דוכנים המציעים למכירה מגוונים יפות וגבישים שאספו המקומיים מהגריט המתפורר. חלק מהדוכנים נראים נטושים לחלוטין, בלי נפש חיה בטווח ראייה – אבל ברגע שעוצרים ליד צץ לפתע בעל הדוכן כאילו התממש מהאוויר עצמו.

המסלול שלנו עושה עיקוף קטן לטובת נתיב יפה יותר, ואנו עוצרים בעינינו ללדתלוק. המרחבים העצומים לא מאתגרים רק את העין, אלא גם את מוח הדלק, וכשמכסים 300 ק"מ או יותר ביום, צריך לתדלק הרבה. בתחנת הדלק מחכה לנו הלם תרבות קל – זהו למעשה המפגש הראשון עם האוכלוסייה המקומית, ולא כולם מוכנים להתנפלות של המקומיים. המסע הקודם (אנחנו היינו בשני מתוך שלושה) ביקר כאן גם כן, והמקומיים מזהים מיד את השינוי ונוהרים לבקש בגדים ומזון. מקומי לובש חולצת "סובארו דרייב" ניגש אלינו ומתחנן לכובע סובארו כדי להשלים את הסט, אבל מיד נוטש אותי כשהמזהה בזווית העין צוות אחר שפותח את תא המטען כדי לחלק חולצות. אנחנו ניטקל בתופעה עוד פעמים רבות במהלך המסע, ואי אפשר שלא לתהות האם הנדיבות הזו, שמשותפת גם לתיירים אחרים שלא יכולים להשאר אדיש מול העוני הזועק, לא גורמת נזק בטווח הארוך, הופכת את המקומיים למקבלי נדבות נודניקים במקום רועים גאים.

אבל אנחנו ממשיכים הלאה, בנוף גריט שהטבע פיסל ביד אמן והכל טוב באותו עשב זהוב. כשהשמש מנמיכה אל האופק הסלעים נצבעים באדום ועמוק שאף צייר לא היה מצליח להעתיק אל הבד, בעוד העשב המואר מאחור נראה זוהר ממש, כאילו האדמה עצמה קורנת מאושר על היופי הזה. האבן שמרימות המכוניות שלפנינו תופס גם הוא את הקרניים הנמוכות וממיר אותן לזהב מרחף שנישא על פני המרחבים. וההוד הזה מהווה רקע סוריאליסטי לצריף פח כאן ובקתה מטה ליפול שם, שצצים פתאום באמצע שום מקום, ללא סימני ציוולזציה מסביב, אפילו לא שביל המוליך אליהם. לא שדה ולא מכלא בקר לידם. כלום. ממה חיים יושבי הצריפים הללו, ואיך הם שורדים את הקנעה בלילה והשמש הקופחת ביום, כשרק יריעת פח דקה מגינה עליהם?

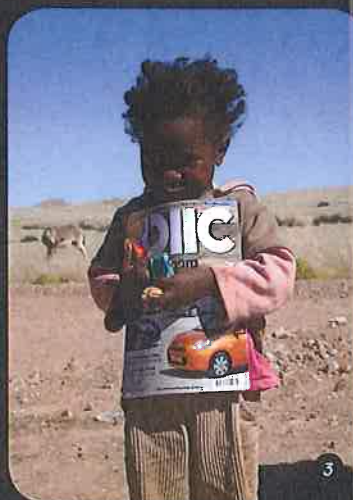
למחרת מתחלף הנוף ואת הגריט המעוגלת מחליפות גבעות סלע חולך ויותר שהמים והרוח סיתתו במגוון צורות יצירתיות ומלאות דמיון. הסלע הרך גם היו מצע נוח לציורי הסלע של הבושמנים – או שבט הסאן בפיהם – ציידים לקטי שרגליהם נדחקו על ידי הטכנולוגיה העדיפה של גידול בקר וחקלאות, והנמצאים היום על סף הכחדה. את סיפור הבושמנים אנו שומעים בטוולפונטי ריכוז ציורי הסלע הגדול בעולם שהוכרז כאתר מורשת עולמית, ומאפשר מב מקרוב אל הציורים הללו, שנחרטו באבן הרכה תוך ניצול הבדלי הגוונים בסלע ושמטרתם המדויקת לא ברורה עד היום. האם היתה זו דרך ללמד את צעירי השבט את רזי הצייד ואולי בכלל היו חלק מטקסים פולחניים הקשורים לצייד ובמהרה יש לנו הזדמנות להיווכח בעצמנו כמה ציורי הבושמנים העתיקים מדויקים להפליא – אחרי יומיים דלי־חיות, מתחילות לצוץ לצד הדרך חיות במספרים הולכים וגדלים, ובעוד השירה עוצרת לצלם עדר זברות הרים נדירות שלועס בשלווה את העשב, נשמע לפתע בקשר קולו הנרגש של יוסי המדר "ג'ירפות! המון ג'ירפות! ממש על הצייד. תחנות סובארו – תגיעו, מהר!". ואם לא פחות מתריסר ג'ירפות, כולל גורים צעירים, נוגסות בצמרות העצים שלצד הדרך. הן אומנם לא אדישות לנוכחותנו, אבל הן גם לא מראות פחד או בורחות מאפשרות לנו להתרשם כראוי מהחיה האדירה הזו. מאותו רגע אנו מוקפים חיות מכל עבר – שם עדר דלגנים, לידו חבורת זברות, ועוד קילומטר עשרות ראמים רועים בשלווה. ושוב ג'ירפות, ועוד קצת זברות, וגם לא מעט גללי פילים – אבל פילים אין. השבילים כאן גסים, במקום מצע כורכר או חול מהודק אנו נוסעים על מצע שברי אבנים, וזה גובה מחיר כבד מהצמיגים. רק צמיג זה תקין אחד נשאר בכל השירה והארי מוזעק לפגוש אותנו על אם הדרך על מלאי צמיגים רענן. הערב יורד וחווית הנהיגה בחושך באפריקה מתבררת כעניין מאתגר למדי, שדורש התחמקות מערמות חצץ לא מסומנות שהשאירו עובי המע"צ המקומית, תמרון בין פרות ועגלות חמורים, ולקינות מפגש עם רכב מקומי שלא חושב שחושך הוא סיבה מספקת להדליק אורות...

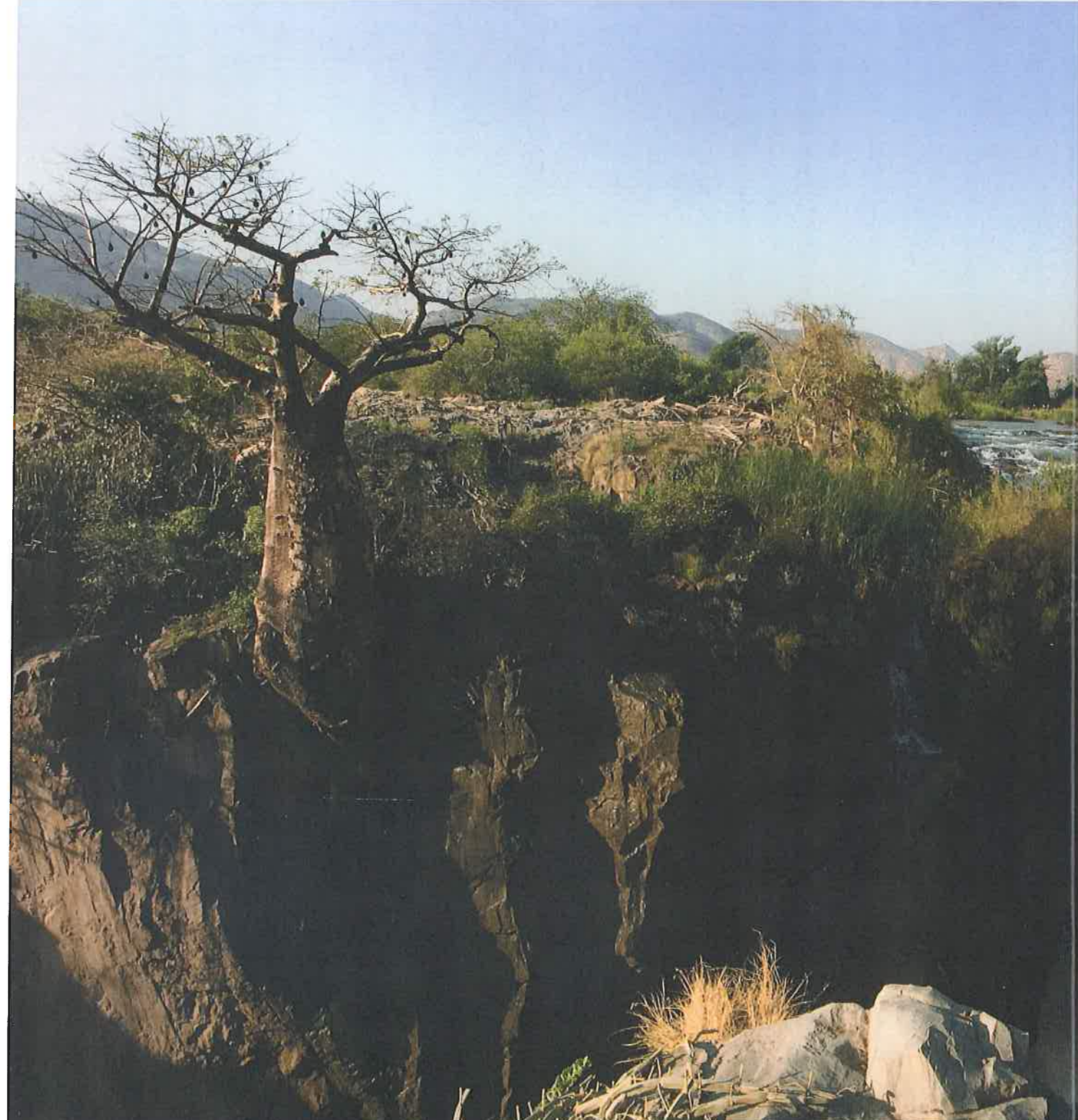
בבוקר אנו ממשיכים לחתור צפונה, אל תוך ארץ ההימבה. החבורה הראשונה שאנו פוגשים עוסקת בכריית האוכרה האדומה שאותה טוחנות נשות השבט לאבקה, מערבבות עם שומן ומורחות את גופן להגנה מפני השמש, מה שמקנה להן את המראה היחודי הקוסם כל כך לתיירים. בעיר המחוז, אפווה

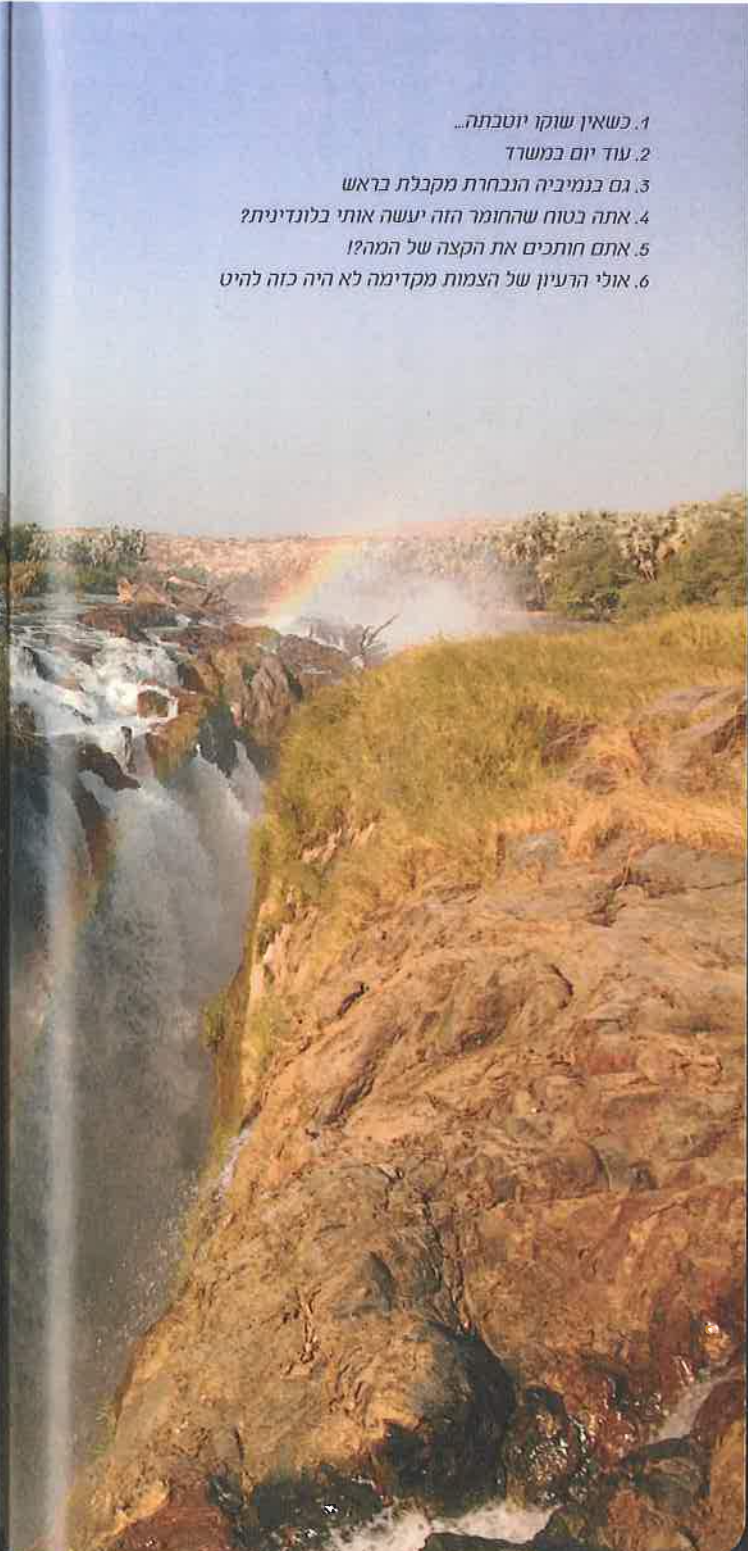
תמונה גדולה - ההוא עם החנית אמר קודם ימינה ואז שמאלה, או להפך?

1. סניף פארני המקומי
2. עזוב, אין סיכוי שאנחנו תופסים את האוטובוס
3. הסוויפט ניצחה? אתה רציני?
4. כבשה. כבשה! ביקשתי שתצייר לי כבשה!
5. אתה בטוח שזה חוקי לפי אמנת ז'נבה?

1. כשאין שוק יוטבתה...
2. עוד יום במשרד
3. גם בנמיביה הנבחרת מקבלת בראש
4. אתה בטוח שהחומר הזה יעשה אותי בלונדינית?
5. אתם חותכים את הקצה של המה?
6. אולי הרעיון של הצמות מקדימה לא היה כזה להיט

חזרה אל בית הספר

Opuwa אנו פוגשים בהם לראשונה במאסה – הם מתנפלים על השיירה עם שפע צמידים ושרשראות למכירה. עוד סחורה "חמה" היא הצעות לדגמן לתמונה, תמונות כסף כמובן, ולהצעות הללו, כמו להצעות הצמידים, יש לסרב בתקיפות אם רוצים להתחמק מההמון. אם רציתם פעם להרגיש כמו סלב הנרדף על ידי פפראצ'י, תוכלו לזכות כאן להדגמה לא רעה – נעים זה לא. מתדלקים, קונים קצת צ'ופרים בסופר המקומי (עניין שמתברר כמיותר לחלוטין מול כמויות האוכל שמרעיף עלינו צוות המנהלה) וממשיכים צפונה. אחר הצהריים אנו מגיעים סוף סוף למטרטנו – מפלי אפופה שעל נהר הקוננה, גבולה הצפוני של נמיביה, כשמהצד השני של הנהר נמצאת אנגולה. המים מתגלגלים מהמישור אל הנקיק הצר לאורך מאות מטרים, רועמים ומעלים רסס הקולט את אור השמש השוקעת, יוצר תפאורה נהדרת לסופו של יום ארוך. בירה קרה על הדק שמשקיף אל המפלים, ממש על קו המים, גורמת לי לתהות מה בעצם צריך עוד בחיים. התשובה מגיעה בדמות ארוחת ערב בשיטת "פונדו בשר" – נתחי בשר בקר וקודו מובחרים שמשופדים על שיפודי ברזל גדולים ונטבלים בפוייקה מלא שמן רותח. כמות הבשר שחיסלו שלושים טיילים ישראלים באותו ערב היתה יכולה כנראה לכלכל בקלות שבט הימבה שלם. במשך שבוע...

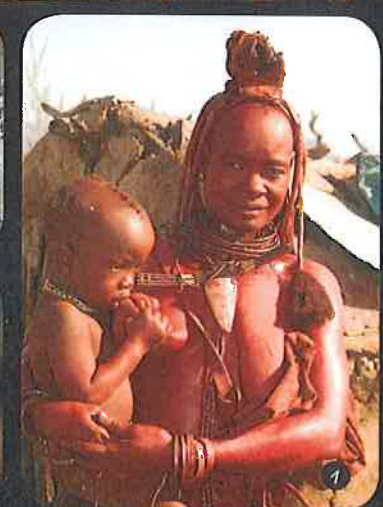
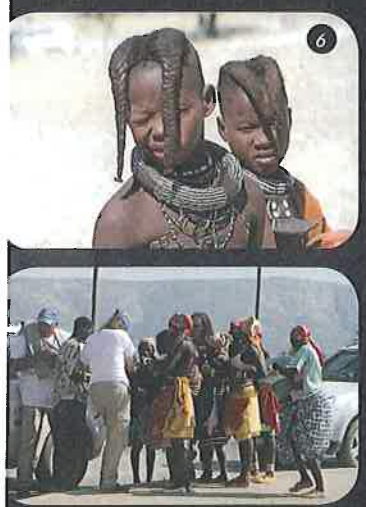
את היום הבא אנו מעבירים "ברגוע". ביקור מאלף באחד מכפרי ההימבה – יחידות הכוללות שתיים-שלוש בקתות גדולות ועוד כמה קטנות, המאכלסות משפחה מורחבת. ואת עדר הבקר שלה – מאפשר לנו להתרשם מקרוב מאנשי השבט הזה, שדבקים בנחישות בדרכי החיים המסורתיות. זה בא לידי ביטוי בלבוש (או העדרו, בעצם, מה שכנראה אחראי במידה רבה לפופולאריות של השבט בקרב התיירים), במגורים, בהתבססות על רעית בקר וצאן למחיה וגם בטקסים שבטיים כגון עקירת ארבע השיניים החותכות התחתונות אצל המתבגרים. אבל עם כל הזרות, הילדים הם עדיין ילדים, ולמרות שאת המחשב והטלביזיה של הבנות שלי מחליפים כאן צמידים משומשים ומשחקים בעפר בין החיות, הרי שהסקרנות חסרת העכבות והשמחה הבסיסית זהים, מזכירים כי מתחת לכל הסממנים החיצוניים, בני אדם הם בסופו של דבר בני אדם. מהכפר המשכנו אל בית ספר מקומי, שלפי אסופת הדגלים מעל מבנה הכיתה שבו ברור כי הוא מהווה אטרקציה לקבוצות תיירים מכל העולם. אבל למרות הנסיון הרב שלהם, לא נראה לי שהם עברו עדיין חוויה כמו השיעור שהעביר להם יוסי – חידון זיהוי קולות של חיות נושא פרסים, שהתלמידים (אחד משני המורים בבית הספר היה חולה, כך שבכיתה אחת התקבצו תלמידים מכיתה א' ועד ו') התייחסו אליו ברצינות כאילו היה גמר חידון התנ"ך העולמי, לפחות. הם לקחו באותה רצינות, ואולי אפילו יותר, גם את משחק הכדורגל הידיוותי. הילדים המקומיים התרוצצו, חלקם יחפים, בין התיירים המגודלים והאיטיים, שולטים בכדור בכישרון רוב פי כמה, ורק בנס לא נגמר המשחק בתוצאה מבישה בהרבה מה 1:0 הרשמי...

חזרה במחנה ניצלו האמיצים שבחבורה, שלא נרתעו מהתיאורים הגראפיים של תולעי הבילהרציה שאולי נמצאות במים, שעה פנויה לרחצה בבריכות קרות כקרח ממש על שפת המפלים. אחר כך עלו כולם – מתקשים לקלוט כי כבר עבר שבוע – לקבלת שבת על המדרון הצופה אל הנהר והמפלים. הדרת שבת אמיתית.

ומכאן דרומה, מתחילים לחזור. אחרי יום שרובו ככולו נסיעה, מחכה לנו לודג' מפואר, שינוי חד אחרי רצף הלינה באוהלים. אנחנו לא מתאפקים ומזנקים אל הבריכה הצמודה לבר – רק כדי לגלות שהיא קרה לפחות כמו המים בקוננה... המדריך המקומי מציע לנצל את הערב לביקור באחד המועדונים המקומיים בעיירה. ה"אלנבי 51" המקומי מתגלה כמבנה בן חדר אחד לא גדול במיוחד, שהמוזיקה בו מגיעה מג'וק בוקס מיושנת אבל הבירה זמינה בו בכמויות. תוך דקות פושטת השמועה על התיירים, ומקומיים רבים נוהרים אל המועדון. אין כאן בוש, לא ביצירת הקשר ולא בריקודים, מאף אחד מהצדדים. אבל למרות שמתגלים בקרב הקבוצה כמה רקדנים מוכשרים, אין להם סיכוי מול חוש הקצב הטבעי וגמישות הנעורים של המקומיים, שמתנועעים, כמו שאומר השיר, כאילו הם לבד בחדר.

ממלכת החיות

אחרי הדיונות, דובי הים וההימבה, מחכה לנו עוד אטרקציה אחת – פארק אטושה. שטחו של הפארק כ-23,000 ק"מ רבוע, יותר משטחה של

מדינת ישראל, ולמרות שהוא רחוק מלהיות הגדול שבפארקים של נמיביה הוא הידוע שבהם, ואחד הפארקים הידועים באפריקה כולה, עם נציג נכבדה לכל כוכבי הסוואנה – אריות, נמרים, פילים, קרנפים, ג'ירפות, תאואן ומי לא. לא את כולם הצלחנו לראות – כשחולנו גדול לא רוצה להראות בה העשב, אין לך סיכוי – אבל שפע של חיות הקיף את הפורסטרים מכל עבר מקהה את החושים במנת יתר של פליאה, כשעשרות ומאות חיות מסתובבות סביבך באדישות, כמעט במרחק נגיעה. לא שאני בטוח שאני רוצה פיל גדול במרחק נגיעה ממני...

ובלילה אני מתעורר לפתע משאגות אריה קרובות במידה מטרידה. אחר מספר שניות שבהן מוחי אפוף קורי השינה מנסה לוודא כי אכן מדובר בשאגות אריה, ולא במצטרף חדש למקהלת הנוחרים של הקבוצה, נשמעת לפתע קריאת "שלושה אריות בבור המים – בואו מהר". התלבשות זריזה ואני יוצא מהאוויר הישר אל מכת קור לילית שמעירה אותי סופית – אבל המאמץ היה שווה. שזכרים גדולים מלווים בלביאה הגיעו אל בור המים הסמוך למחנה להרוות צמאונם, ומנהלים קרב שאגות מול אריה מרוחק אי שם. תאורת הזרקור הקלושה ודממת הלילה מסביב רק מעצימים את החוויה. ואפשר גם לסמוך על חתולים גדולים... ואם הלילה שייך לטורפים, הרי שהיום כולו עמוס אוסר עשב, והמגוון עצום ועשיר – מדיקדיק, אנטילופה זעירה ששוקלת קילוגרם בודדים, ועד פילים במשקל חמישה טון ויותר, וגם עולם הציפורים זוכה לייצוג מכובד מטוואים קטנים – שמושבות שלמות שלהם מקננות בקינים בגודל של בקתה גדולה, וכלה בעיטי ערבה ונשרים ענקיים. המצלמה מתקתקת בלי הרף – הידד לצילום הדיגיטאלי הזול! – ונראה לי שעד סוף הטיול יצברו בני הקבוצה יותר פיקסלים בכרטיסי הזיכרון שלהם מאשר גרגרי חול בכל הדיונות של נמיביה...

התעוררות

החזרה אל המציאות היתה איטית והדרגתית, כמו חשיפה לאור של שהיה כלוא בחושך זמן ממושך, שלא ליצור הלם. קודם חזרנו אל כביש 'אספלט, לנקות את אוזנינו מהרחש המיוחד של צמיגים על דרך עפר. אחר מלון "מערבי" בפאטי ווינדהוק, שיעזור לנו להיזכר בארכיטקטורה המקובקבת ואוכל "רגיל" בחדר האוכל, שלא נשלט בדומיננטיות מוחלטת על ידי נתן בשר מגודלים, שבועיים עברו להם במהירות, אבל לא בלי שנהרגו, אי אפשר שלא להרגיש את נמיביה. היא כל כך שונה מכל מה שאנו מכירים. הנופים האנושיים, תחושת הזמן שעצר מלכת. הכל אחר, זר ומוזר. אפשר לטייל שנה ולא למצות אותה, לבלות ימים שלמים בנתיבי ג'יפים שמתפתלים בעומק השטחים הלא מוכרים, בין פינות חמד המוכרות ליודעי חן בלב או פשוט לרבוץ במקום אחד ולספוג את אט את האוויר והאווירה. אבל לכולם יש את הזמן להכרות מעמיקה שכזו, ולרבים גם המלטות לשבועיים – חטף במונחי זמן – אפריקה – מההמולה הישראלית המטורפת היא פרויקט מסובך. אך למרות הזמן המצומצם הספקנו לטעום ממגוון הנופים, התרבויות והאטרקציות שיש לנמיביה להציע. וכמו מסע טעימות במפעל שוקולד, בעיקר השאיר טעם של עוד.

המסע לנמיביה

נמיביה היא רפובליקה הנמצאת במערב חלקה הדרומי של אפריקה, על חופו של האוקיינוס האטלנטי. שטחה של נמיביה יותר מ-840 אלף קילומטרים רבועים – בערך פי ארבעים משטח ישראל – וגרים בה 2.1 מיליון תושבים לפי ההערכה האחרונה, רובם בני שבטים מקומיים ומיעוטם (6%) לבנים ממוצא גרמני או דרום אפריקאי. נמיביה הפכה למדינה רק ב-1990, לאחר מלחמת גרילה ארוכה מול דרום-אפריקה ששלטה בשטח מאז מלחמת העולם הראשונה. רב המדינה מוגדרת כמדבר, ורק חלקה הצפון מזרחי מקבל כמות גשמים סבירה של 400 מ"מ בשנה. רב האוכלוסיה מרוכזת ברמה המרכזית, שגובהה מגיע עד 2600 מ', ובו גם נמצאת עיר הבירה – ווינדהוק. את המסע לנמיביה יזמה חברת יפנאטו, יבואנית סובארו לישראל, והפיקה אותו חברת מאגמה המתמחה בארגון טיולים ומסעות בחו"ל. חברת הלוגיסטיקה המקומית היתה OFFROAD TOURS NAMIBIA. במסע שלנו השתתפו שמונה פורסטרים ושלושה רכבי ליווי לצוותי הלוגיסטיקה, הספונסרים למסע, מלבד חברת סובארו, היו החברות איתוראן, פז שמנים וכימיקלים, א.ד.י מערכות ואתר YNET.

תצלום: כפיר מרשק

